

ת"פ 81/11 - מדינת ישראל נגד עובד בוטח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 81-11-14 מדינת ישראל נ' בוטח ואח'

בפני כבוד השופט אביטל חן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עובד בוטח

הנאשמים

גזר דין

אחריותו של הנאשם נקבעה, על יסוד הודהתו, בעבירות איומים והזק לרכוש במוין.

על פי עובדות כתוב האישום המתוון, ביום 14/4/2011 ב时刻 13:00 בירושלים, בשל סכסוך בין אבי הנאשם לבין מר קמרן יסנמיהר (להלן: "המתלוון"), ובשל חשו של הנאשם כי המתלוון תקף את ابوו, הגיע הנאשם לחנות שבבעלות המתלוון שם שבו איתה העת רعيית המתלוון ובתם. הנאשם החל להפוך חפצים בחנות, הפיל ארון תצוגת תכשיטים שווה 2,000 ₪ וגרם לשבירתו.

בהמשך צעק הנאשם לכיוון רعيית הנאשם ובתו: "איפה הוא תגיד לי איפה הוא אני הורג אתכם".

בעקבות המתוואר לעיל, ובשל שבירת זכוכית מארון התצוגה, נפצעה בת המתלוון בידי וגרם לה חתך מדם (עובדות כתוב האישום בעניין זה לא הושמטה על אף שנמתקה הוראת החיקוק בדבר תקיפה הגורמת חבלה של ממש -א.ח.).

תסaurus שירות המבחן

ה הנאשם בן 44 שנה נשוי בשנית ואב לילדה בת 5 שנים, עובד כמנהל חנות יודאייה ותכשיטים שבבעלות אביו.

קשייו של הנאשם והשתלשות חייו מפורטים בהרחבה בתסaurus, ומנע מהබאים כאן בשל צנעת הפרט.

עמוד 1

שירות המבחן התרשם כי ברקע לביצוע העבירה עומד קושי של הנאשם בנפרד מאביו, אשר משפיע על התנהלותו ותגובהו. כן התרשם השירות כי במצבם תסכול ופגיעה מתקשה הנאשם להציב גבולות לעצמו.

ביחס למעשה העבירה מצין השירות כי הנאשם נטל אחריות למשעו והביע חרטה ובושא עליהם, אם כי שלל הטענה כי אמר למתלוונתו "אני אהרוג אתכם".

לדבריו, תגבותו באירוע מהוות חריג לתנהלותו הכללית. הנאשם מסביר כי פעל כר מתוך לחץ תסכול וחרצה אל מול חוסר האונים של אביו, אשר לדבריו מצאו מוכחה ומדם לאחר עימות עם המתلون.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לגלוות אמפתיה כלפי המתلون, וכי איןנו מודע לקשייו אלא רואה עצמו כמו שמתנהל באופן שקול ונורטטיבי. לפיכך, שלל הנאשם צורך בהתרבות טיפולית.

מנגד, מצין שירות המבחן כי עד לאירוע האמור, התנהל הנאשם באורח נורטטיבי ושומר חוק.

בנסיבות העניין, ומשלא הכוח קיומו של נזק שייגרם לנימוק הרשותו, ממליץ שירות המבחן להרשות את הנאשם ולהשיט עליו צו של"צ ומאסר מוותנה.

טייעוני הצדדים לעונש

בפתח טיעוניה לעונש מצינית התביעה את ההסכמה אליה הגיעו הצדדים, ולפיה ככל שיוגש תסקיר חייב בעניינו של הנאשם אשר ימליץ על אי הרשותו של הנאשם בדין, יסתיים עניינו של הנאשם בשל"צ ללא הרשותה.

אולם משעולה מהتسיקור כי הנאשם לא נטל אחריות מלאה על מעשו, לא הפנים את חומרת מעשו, אינו מבטא אמפתיה כלפי קרבן העבירה, שולל צורך בטיפול ויישנו סיכון להישנות מעשי עבירה דומים בעtid, מבקשת התביעה להרשות את הנאשם ולהשיט עליו מאסר מוותנה, של"צ ופייצוי שלא יפחט מ-2,000 ל' למתלוונת שנפצעה בידה.

מנגד, מצין הסגנור כי ברקע למעשה של הנאשם עומדת תקיפה של המתلون את אבי הנאשם. המתلون ذكر את אבי הנאשם, הורשע בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש ועומד לפני גזרת דין. בנסיבות אלו טוען הנאשם לאחריות פלילית מופחתת של הנאשם.

לטענת הנאשם אלמלא מעשה התקיפה מצד המתלון, אשר עורר את חמתו עצמו, לא היה נגררaira לאיור שבסני.

עוד מצין הסגנור את נטילת האחריות מצד הנאשם, והוא אמן שומר חוק, אשר זו היא לו הפעם הראשונה בה הוא עומד לדין פלילי, והוא איש משפחה מסור והעובדה כי הינו חוליה באפילפסיה.

באשר לפיצוי הנדרש על ידי התביעה, טוען הסגנור כי בהתאם להחלטת בית המשפט שולם למתלון סך בן 2,500 ₪, מתוכם 2,000 ₪ עבור פיצוי כללי ו-500 ₪ עבור הנזק שנגרם לארון התצוגה ולפיקר, אין מקום להשית על הנאשם עונש כספי נוסף.

בעניין הנזק שנגרם לבתו של המתלון, טוען הסגנור כי לא מדובר בפגיעה ישירה כתוצאה ממשיו של הנאשם אלא מפצעה שנגרמה כתוצאה איסוף שברי הזכוכית של ארון התצוגה אותו שבר הנאשם.

דין וגזרת דין

מתחם העונש ההולם

בהתאם להוראת סעיף 40 ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונsha ההולם בהתאם לעקרון הילימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידה הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות במעשה העבירה ובמידניות העונsha הנוגגת.

ה הנאשם הורשע בשתי עבירות, המהוות מסכת עובדתית אחת ויש לראות בהן איור אחד בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק" שאותץ בדעת הרוב בע"פ 4910/13 ג'ابر נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29/10/2014) והפסיקה שבعقوות (ע"פ 13/16/13 מדינת ישראל נ' חג'ימה (מיום 14/10/2013), ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מד"י (מיום 14/12/2014), ע"פ 4289/14 חנונה וברבי נ' מדינת ישראל (מיום 15/1/2014) ורע"פ 4760/14 אדוורד קיסלמן נ' מדינת ישראל (מיום 14/12/2014)).

לפי סעיף 40 ג לחוק העונשין יקבע עונש כולל לאיורו כולם.

באשר **לעבירות האiomים** בה הורשע הנאשם הערך המוגן הוא הזכות לשלם הציבור והזכות לשלוות נפשו, בטחוננו וחירות פועלתו של הפרט.

יפים לעניינו הדברים שנקבעו בראע"פ 2038/04 לם נ' מד"י:

"היאום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגעה בחופש הביטוי"

עמוד 3

וזאת, כדי להגן על ערכיהם אחרים ובهم שלוחות נפשו, בוחנו וחירותו פעולה של הפטר. האIOS מסכן את חירותו פעולה של הפטר שכן, פעמים רבות, כרונ האIOS גם בצויה להתנהגות מסוימת מצד המאיסים שהמאיסים מבקש להשיג באמצעות השמעת האIOS".

בחינת הפגיעה בערך החברתי המוגן, מוביל למסקנה כי מדובר בפגיעה ממשמעותית, שכן הנאשם אים בפרץ עצם, תוך גרים נזק לחנותאים על חייהם התלוננות באומרו להן: "אני אהרוג אתכם".

לטעמי, מתוך הענישה בעבירות האIOSים שבפני נع בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל לתקופה קצרה, שיכול וירוצה בעבודות שירות.

באשר לעבירה שענינה **הזק לרכוש במידע** הערך המוגן בעבירה זו, הינו זכותו של אדם להגנה על קניינו. במקרה שבפני מדובר בפגיעה שאינה גבוהה מאד, נכון הנזק שנגרם.

בחינת הענישה הנוגעת בעבירה זו מעלה כי בית המשפט נוטים להטיל עונשים הנעים בין מאסר מותנה לבין מספר חדשים מאסר, שאפשר שירצטו בדרך של עבודות שירות.

בהתאם לכללי הבנית ענישה אני סבור כי מתוך העונש לאירוע שבפני נع בין 3 חודשים מאסר בפועל.

שאלת הרשותו של הנאשם בדיון

ה הנאשם עתר להימנע מהרשעתו בדיון. בע"פ 96/2083 כתוב נ' מדינת ישראל נקבע כי הימנע מהרשעה תיעשה במצבם, בהצבר שני גורמים: האחד, סוג העבירה מאפשר "ויתור" על הרשעה, והשני, שיש בהרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

בפסק הדין בעניין כתוב, מנה בית המשפט מספר אמות מידת לקבעה, אם להימנע מהרשעתו של הנאשם לצורך הbettcht שיקומו ובهم, בין היתר, השאלה אם לחובתו עבר מכבים, אם קיים סיכון כי יחוור ויחטא בפליליים, הנסיבות בהן ביצעו את העבירה, מידת הפגיעה של העבירה באחרים, יחסו של הנאשם לעבירה, מידת נכונותו להכיר בפסול במעשה; והשפעותיה של הרשעה על הנאשם.

ככל נעשה שימוש באפשרות של ביטול הרשעה או הימנע מהרשעה מקום בו קיים חוסר פרופורציה קיצוני בין העוצמת פגיעת הרשעה ב הנאשם לבין התועלות הציבוריות הכליליות כתוצאה מההרשעה (ראה: רע"פ 12/9118 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל).

משלא הוכח בפניי קיומו של נזק קונקרטי אפשרי בהרשעתו הנאשם, אני מוצא מקום להימנע מהרשעתו בדיון. הצדדים סיכמו כי 'פסקoir חיובי' בעניינו של הנאשם יגרור אחריו הסכמת התביעה להעדר הרשעה.

המונח 'פסקoir חיובי' לא הוגדר בהסכם זה, והצדדים חלוקים בנושא. יש לקבוע כי מחד מדובר באדם חיובי בבסיסו עמוד 4

והנהל אורח חיים נורטטיבי, אך מנגד, במקורה שבפני לא קיימת הפנמה מספקת של חומרת האירוע, והנאשם נתפס להערכת שירות המבחן כמי שועל בנסיבות כלו ואחרות לנוקוט בדרכיו אלימות.

לאור האמור בתסקירות סביר אני כי הנאשם זקוק לגבול ממשי.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם נשוי ואב לילדה, מנהל אורח חיים תקין, וזהו לו הפעם הראשונה בה הוא עומד לדין פלילי.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו ונטל אחריות עליהם, אם כי לא מלאה.

עינתי בהכרעת הדין בתיק המתלון נגד המתלון בתיק שבפני (ת"פ 14-11-252) בה הורשע המתלון בעבירה של גריםמת חבלה של ממש שבוצעה נגד אביו של הנאשם בסמוך לפני האירוע שבפני.

נתתי דעתך לכך שהנאשם איבד עשתונותו נוכח הפגיעה באביו, אך אין לקבל מצב בו אדם פועל באלימות כדרכו להתחזקנות עם כעסיו ועשה דין לעצמו.

שירות המבחן סביר כי הנאשם אינו מפנים את חומרת מעשיו, ובמצבי תסכול מתקשה לשמור על שליטה עצמית. לצערו, הנאשם אינו רואה בכך הדברים ושלל צורך ו/or רצון להשתלב בטיפול.

לפיכך, אני מרושע את הנאשם בעבירות של איומים והזק לרכוש במודע ודין אותו לעונשים הבאים:

1. הנאשם יבצע של"צ בהיקף 100 שעות בהתאם להתוויות שירות המבחן.

השל"צ יסתהים במשך 12 חודשים.

מוסבר לנאשם כי אם לא יבצע את השל"צ במלואו, יוחזר עניינו לבית המשפט.

2. 60 ימים מאסר זהה על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים, אם יעבור הנאשם משך תקופה זו בעבירות נגד הגוף.

זכות ערעור כחוך.

ניתן היום, 13 דצמבר 2015, בנסיבות הצדדים.